

عنوان مقاله:

مبانی و شرایط دادرسی غیابی در مرحله بدوی و تجدیدنظر با تاکید بر دیدگاه فقهای معاصر شیعه و حقوق ایران

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی حقوق بین الملل، حقوق، علوم سیاسی و علوم انسانی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 33

نویسندگان:

نسرین علوی نیا
الهام ترابی دشتکی
زهرا افسری

خلاصه مقاله:

دادرسی غیابی که با عناوین مشابه «محاكمه غیابی» و «رسیدگی غیابی» در منابع مکتوب کشور به چشم می خورد، یکی از اشکال رسیدگی به پرونده های کیفری و قضائی است که قانون گذار برای شرایطی که متهم (مدعی علیه) یا خوانده در دادگاه حضور نمی یابد، تعریف کرده است. بر مشروعیت حکم بر غائب می توان به کتاب، سنت، عقل و اجماع استناد کرد که فتاوی فقها نیز مستند احادیث و روایات در این زمینه است. از علمایی که در این زمینه مطالب ارزنده ای بیان فرموده اند می توان به محقق یزدی، شهید اول، شهید ثانی، صاحب جواهر، شیخ طوسی و همچنین شافعی، مالک، اوزاعی، لیث بن سعد و ابن شبرمه اشاره کرد. دیدگاه علمایی چون علامه حلی، یحیی بن سعید حلی، بحرانی، نراقی نیز حائز اهمیت است. از علمای معاصر می توان به امام خمینی (ره)، آیت الله گلپایگانی و فاضل لنکرانی که این مقاله مستنداتی پیرامون دیدگاه ایشان بیان می دارد اشاره کرد. صدور حکم غیابی در مواردی که مربوط به حق الناس می باشد جایز است و در موارد مربوط به حق الله قاضی مجاز به صدور حکم غیابی نیست. از عواملی که در کیفیت حکم دادگاه موثر است می توان به فراهم بودن امکان دفاع برای خوانده، دفاع کتبی، احراز اطلاع متهم از دادرسی و... اشاره کرد. همچنین مسبوق بودن حکم به تجدید نظر خواهی، محکومیت تجدید نظر خوانده و عدم حضور تجدید نظر خوانده و عدم تقدیم لایحه از شرایط صدور حکم غیابی در مرحله تجدید نظر است.

کلمات کلیدی:

دادرسی، قضاوت، محاكمه غیابی، حکم بدوی، حکم تجدیدنظر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1359067>

